

İSTIKLÂL DALGALANIR MEMLEKETİMDE GÖĞÜ İMRENDİRİRCESİNE.

Toprağı alın teriyle sulayandı milletim.Yüzyılların ağır ve sağır sessizliğiyle adı konmamış bir mahcubiyetini saklardı derin kuyularda. Göğün gürültüsüne sırtını dönen, zamanın karanlığında kendi ağırlığıyla ezilen o kömür karası yalnızlık... Ne şikayet etmeyi bilirdi ne de başkaldırıyı. Beklemeyi sabretmeyi bilirdi sadece.Beklemek... Tarlalarında sabahtan akşama kadar beli bükülenlerin, yorgun elleriyle ekmeğini taştan çıkaran sıradan halkın en uzun, en acımasız kışıdır beklemek. Yeryüzünün üstünde kopan fırtınalar, tarihin çarkları arasında öğütülen umutlar ve yorgun gözlerin halkalarında akıp giden sarı zamanlar bu yeraltı uykusunu bozmaz sanılır. Ne var ki bir nehir gibi akar kaçarcasına; bükülür yolu zaman gibi. Nehir, geçmişin acısını bugünün terazisinde tartmaya kalkarsa yatağından taşıp kızıla boyanan sularını tarihin yamaçlarından silerek akar giderdi.

Madende kömürdü milletim. Kör gözüm, kömür toprağım. Yüzyıllarca kazmalandı,yağmalandı.Onu yalnızca yakılıp tüketilecek bir siyah kül sandılar. Karanlık, sesi kısık, günleri dar. İki gözüm iki çeşme idi ama neye yarardı.Devam ederdi; zulmün ve savaşın çarkı kimsenin gözyaşına bakmadan öğütmeye devam ederdi.Bu coğrafya, tarlada sabanı tutan nasırlı ellerin, cephaneyi sırtlayan kadınların, dağılmış demir yumruğu altında inim inim inleyen halkın kederiyle yoğruldu. Onların cefakâr yükünü taşıyan ince parmakları, bu karanlıkta kendi elleriyle kazdı kaderini. Aklın ve bilimin ışığını bu yeraltı uykusuna saplayan o fedakâr duruş; kırdı ucu adaletsizliğe bağlı demirleri.

Hayır, hayır elmastı benim milletim. En yoğun basıncın ve en yakıcı ateşin içinden kalkıp gelmiş o simya, kömürün karasından parlayan bir aydınlanmaydı. Tarih sadece gün,ay ve yıl değildir 29 Ekimlerde. Bu muktedir dönüşümün adıdır. Zirvenin en yalnız noktasında yankılanan o kadim ses “Tarihi yaşadığımız gibi yazdık, fakat geleceği cumhuriyete inananlara, onu koruyanlara ve yaşatacaklara emanet etmek lazımdır.” diyerek çağların ötesinden süzülüp bu günün şafağına mühürlenir. Zamanın o bükülen

yollarında yürüyenler bilir ki hürriyet bereket olup toprağa düştüğünde ne zulüm baki kalır ne de bu halkın göğsündeki o sönmeyen kor. Gözler kamaşır ay ve yıldızla.İstiklal dalgalanır göğü imrendirircesine. Ezgiler yükselir meydanlarda “Korkma Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak!” diye.Gökyüzü bu kadar bahtiyarken toprakta da bir bahar neşesi... Memleket düğün dernek.

“Gör, nasıl yeniden yaratılırım,

Namuslu, genç ellerinle.

Kızlarım,

Oğullarım var gelecekte,

Herbiri vazgeçilmez cihan parçası.

Kaç bin yıllık hasretimin koncası,

Gözlerinden,

Gözlerinden öperim,

Bir umudum sende,

*Anlıyor musun ?” **Ahmet ARİF***

ELİF NİSA TANRIVERDİ

12-D